

Arrest

nr. 228 068 van 28 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op verschillende vaststellingen die, zo oordeelt hij, de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondermijnen.

Indien er, zo vervolgt de bestreden beslissing, toch geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, quod non in casu zo luidt het, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel voor eventuele toekomstige problemen met E.K. of anderen in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal verwijst in dit verband naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de

Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de bestreden beslissing wordt o.a. op goede grond volgende pertinente vaststelling gedaan:

“Zo dient erop gewezen te worden dat u van uw aanhouding in augustus 2015 geen enkel begin van bewijs wist neer te leggen, ofschoon u door de politie werd ondervraagd, er verschillende zittingen plaatsvonden, u een advocaat had en er door de rechtbank van Krujë een vonnis werd uitgesproken in december 2015 (CGVS I, p. 13-15; CGVS II, p. 15-17). Er werd nochtans op aangedrongen van uw rechtszaak en uw ondervragingen bewijs voor te leggen (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 23). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze stukken niet heeft voorgelegd. U stelde hieromtrent dat u geen contact heeft met uw familie omdat u hen niet in gevaar wilt brengen en dat noch uw echtgenote en uw ouders in Albanië, noch uw broer in Italië, op de hoogte zijn van uw verblijf in België (CGVS I, p. 3-5, 18-19, 20; CGVS II, p. 3). Dat u er niet in slaagde enig begin van bewijs van uw aanhouding en uw veroordeling neer te leggen is opmerkelijk daar het Commissariaat-generaal er in slaagde, mits een eenvoudige zoekopdracht op het internet, uw vonnis te bemachtigen. Er kan dan ook vermoed worden dat u uw vonnis bewust heeft achtergehouden, temeer daar blijkt dat de inhoud van het vonnis, dat op 24 december 2015 door de rechtbank van Krujë tegen u werd uitgesproken, inhoudelijk ernstig uiteenloopt met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde.” (eigen onderlijning)

Verzoeker werpt op deze bevinding, net als op de overige in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, geen ander licht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift o.a. aanvoert dat “Verzoeker is formeel dat de feitenversie van de gebeurtenissen zoals hij ze heeft gegeven tijdens zijn beide onderhouds op het CGVS dd. 23 maart 2018 en dd. 5 juni 2018 wel degelijk integraal correspondeert met de waarheid. De gegevens in het Albanese vonnis van december 2015, en met name de zgn. klacht van de ex-werkgever van verzoeker, zijn geen betrouwbare basis aangezien zowel de ex-werkgever van verzoeker alsook de verantwoordelijke agent binnen het politie korps van Krujë banden hebben met de lokale maffia en dus corrupt zijn. Zoals reeds gesteld, was de ex-werkgever van verzoeker benaderd door mensen van E.(...) K.(...) om een nep-klacht in te dienen tegen verzoeker.” en in diezelfde zin voorts laat gelden dat “Aangezien bepaalde stukken uit dat strafdossier gemanipuleerd werden en zowel de ex-werkgever van verzoeker alsook één of meerdere agenten mee betrokken waren in de manipulatie van het strafdossier (die de basis vormde voor het latere vonnis van december 2015), kunnen deze niet als een objectieve of betrouwbare basis dienen om verzoekers verklaringen op het CGVS af te toetsen.”, komt hij niet verder dan losse, blote en niet in het minst gefundeerde beweringen. Verzoeker weet allerminst te overtuigen en maakt geenszins hard of enigszins aannemelijk dat hij ten onrechte op valse gronden werd veroordeeld. Hij toont niet aan dat zijn gerechtelijke vervolging en proces in Albanië niet eerlijk zou zijn verlopen. In zoverre hij het tegendeel voorhoudt, slaagt verzoeker er niet in dit met enig concreet en overtuigend begin van bewijs aannemelijk te maken.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en de door hem voorgehouden versie van zijn relaas, alsook het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens gevolgtrekkingen evenwel geenszins ontkracht of weerlegt.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde

vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker toont overigens niet met concrete, valabele en objectieve elementen aan dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat de conclusie in haar dossier niet juist is en er een inschattingsfout is gemaakt. Verzoekende partij wijst erop dat zij geldkoerier was en zij tijdens het gehoor verklaart heeft dat de strafzaak tegen haar werd gemanipuleerd. Achteraf wordt zij dan geconfronteerd met de opmerking van het CGVS waar tot de conclusie wordt gekomen dat haar relaas niet overeenkomt met het vonnis; wat volgens verzoekende partij ook begrijpelijk is nu de hele zaak tegen haar was gemanipuleerd. Verzoekende partij meent dat wanneer de CGVS tot die conclusie was gekomen zij opnieuw geconvoceerd had moeten worden om haar te confronteren met deze vaststelling.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 27 juni 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, zonder dat zij

daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo volhardt zij dat de strafzaak tegen haar gemanipuleerd werd en dat het dan ook logisch is dat haar relaas niet overeenkomt met het vonnis, doch komt hiermee niet verder dan beweringen. Verzoekende partij impliceert hiermee dat de getuigen die in het kader van haar proces verhoord werden, namelijk de directeur van het hoofdkantoor van de post in Krujë en de directeur van het filiaal in Fushë Krujë, gelogen zouden hebben en betrokken waren bij de druk die K. op verzoekende partij zou uitgeoefend hebben voor het aanvaarden van de beschuldigingen in ruil voor een lichtere straf, hetgeen echter, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, geenszins aannemelijk is temeer daar met een eenvoudig telefonie onderzoek te bewijzen valt dat verzoekende partij niet gebeld heeft met haar werkgever. Verzoekende partij weet allermint te overtuigen en maakt geenszins hard dat zij ten onrechte op valse gronden werd veroordeeld. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoekende partij zelf geen bewijs heeft bijgebracht van haar aanhouding en veroordeling, terwijl het CGVS mits een eenvoudige zoekopdracht op het internet, er wel in slaagde het vonnis van verzoekende partij te bemachtigen. Waar verzoekende partij meent dat zij opnieuw geconvoceerd had moeten worden om haar te confronteren met deze vaststelling, wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS